

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 27 november 2006 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not. nr. DE 66.99.265/03/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE EN DE BURGERLIJKE PARTIJ

met maatschappelijke zetel te
KBO nummer , welke zich op 5 mei 2003 burgerlijke
partij stelde voor het ambt van de onderzoeksrechter alhier

TEGEN:

1. , met ondernemingsnummer met
maatschappelijke zetel te ;
2. met ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te ;

Verdacht van :

Te op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 augustus 2002 tot en met 5 mei 2003:

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,
door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of

Hoop besep door
op 12 december 2006
Burgerlijke partij / tegen

en

1. Beknopt overzicht feiten

1.1

De burgerlijke partij legde op 5 mei 2003 klacht met burgerlijke partijstelling neer in de handen van de onderzoeksrechter te Dendermonde en dit tegen de twee beklagden wegens inbreuken op DORO. Meer bepaald werd gesteld dat de beklagden een onvergunde aanmerkelijke reliëfwiiziging zouden hebben aangebracht op het perceel te Hierdoor werd
volgens de burgerlijke partij stofhinder veroorzaakt, waardoor zij in haar productieproces schade leed.

1.2

Uit onderzoek bleek dat het dossier gekend was bij de diensten leefmilieu en ruimtelijke ordening van hoewel er geen administratief verslag of enig proces-verbaal werd opgesteld, hoewel er door de gemeentediensten tussen beide firma's bemiddeld werd (stuk 98, strafdossier). Bij contactneming door de politie met de juridische dienst van de burgerlijke partij werd gevraagd om de zaak nog 'even af te wachten', gezien als er een vergelijk zou worden gevonden er 'afstand' van klacht zou volgen.

1.3

Aan werd op 11 oktober 2002 een stedenbouwkundige vergunning verleend tot het verbouwen en renoveren van bestaande gebouwen en gedeeltelijke afbraak en bouwen van een sorteerloods, evenals op 24 januari 2003 tot het bouwen van een opslagloods (stukken 115 tot 120, strafdossier).

1.4

Op 28 oktober 2003 werden door de politie onder meer de volgende vaststellingen gedaan (stuk 143, strafdossier):

Aan de perceelsgrens met de burgerlijke partij werd door de beklagden recent een aanplanting uitgevoerd. Er was al een bestaand groenscherm.

Op het terrein zelf is er over een oppervlakte van zeker 40 op 20 meter een laag steenpuin opengespreid. Het niveau van dit puin steekt niet uit boven het omgevingsniveau. Het steenpuin bleek volgens een door de afgevaardigd bestuurder overgelegd attest COPRO-gekeurd te zijn.

Op de gemeentediensten had men geen kennis van het stilleggen van de werken in augustus 2002. Wel werd verwezen naar diverse vergaderingen tussen de burgerlijke partij en de beklagden.

Op 30 augustus 2002 werd door de burgemeester een schrijven gericht aan de beklagden om er hun op te wijzen dat de milieuvergunning gekoppeld was aan de bouwvergunning en dat de exploitatie niet mocht starten op 1 september 2002, wat ook niet geschiedde.

1.5

Uit de door de verdediging overgelegde bundel blijkt dat op 9 januari 2003 een milieuvergunning werd verleend aan eerste beklagde met als voorwerp behandeling en sortering van bouw- en sloopafval.

Navolgend werden ook stedenbouwkundige vergunning bekomen voor de wijziging van de kroon- en nokhoogte van de vergunde opslagplaats en de aanleg van de

linkse bufferzone, evenals voor het rooien van bomen.

2. Gegrondheid strafvordering

2.1 Standpunt partijen

De burgerlijke partij houdt voor dat in augustus 2002, nog voor de toekenning van de milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunningen, ophogingwerken met grond zouden zijn uitgevoerd door het storten van grond en puinaval. Deze ophogingen zouden een onvergunde aanmerkelijke reliëfwijziging inhouden volgens de burgerlijke partij.

De verdediging stelt dan weer dat geen enkel bewijs wordt geleverd dat voorafgaande de verleende vergunningen vergunningplichtige werken werden uitgevoerd. De uitgevoerde grondwerken kaderen volgens de verdediging in de uitvoering van de bekomen vergunning.

3.2 Beoordeling rechtbank

De rechtbank dient de stelling van de verdediging bij te treden. Uit geen enkel element van het strafdossier blijkt dat de beklagden voor het bekomen van de vermelde vergunning enige vergunningplichtige activiteit hebben uitgevoerd. Dit steunt enkel op de bewering van de burgerlijke partij, wat uiteraard geen objectief element is. De verdediging verwijst terecht naar de vaststellingen van de politie (stuk 144, stafdossier) waarin gemeld werd dat de gemeentelijke diensten noch de politiediensten weet hadden van het stilleggen van werken in augustus 2002. Ook het technisch verslag van de milieuambtenaar (stukken 111-112, strafdossier) is zeer duidelijk en geeft aan dat het grondverzet kaderde in het uitvoeren van de vergunde werken, namelijk het verharden van het bedrijfsterrein zoals voorzien in de vergunning van 11 oktober 2002. De vaststellingen van de politie tonen ook hier aan dat er geen sprake was van een vergunningplichtige aanmerkelijke reliëfwijziging. De rechtbank wijst hierbij op het feit dat volgens artikel 99, § 1, vijfde lid DORO als aanmerkelijke reliëfwijziging onder meer wordt beschouwd elke aanvulling, ophoging, uitgraving of uitdieping die de aard of functie van het terrein wijzigt. Die omschrijving is gelet op het gebruik van de woorden "onder meer" niet bedoeld als exhaustieve definitie, doch zij geeft wel de belangrijkste elementen aan waarmee moet rekening worden gehouden (vgl. R. VEKEMAN, *Ruimtelijke ordening en stedenbouw. Planologie, verordeningen en vergunningen*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1999, nr. 315, p. 319). De decreetgever heeft dus in de lijn van de gevestigde rechtsleer en rechtspraak niet geopteerd voor een louter kwantitatieve benadering, maar wel voor de *invloed van de wijziging op het terrein* (vgl. M. ROOSEMONT, "De aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem en de bouwvergunningsplicht" (noot onder Antwerpen 12 april 1999, *R.W.*, 1999-2000, 333) of met andere woorden voor een kwalitatief criterium. Naar gelang de aard en de functie wordt rekening gehouden met de hoogte respectievelijk de diepte van de wijziging, het grondverzet, de oppervlakte of de lengte van de wijziging, ... (*Parl. St.*, VI. Parl. 1998-99, nr. 1332-8, 89), waaruit blijkt dat de beoordeling van het kwalitatief criterium mede vanuit een mathematisch oogpunt zal worden benaderd. Het komt er eigenlijk op neer dat in de praktijk zowel de mathematische als de niet mathematische benadering zullen moeten worden gecombineerd: de impact op het de aard en de functie van het terrein worden immers mede bepaald door de hoegrootheid van de niveauwijziging (zie ook Cass. 13 september 2005, www.cass.be).

Hoe dan ook wordt het bewijs van de tenlastelegging niet geleverd, zodat de beklagden zonder kosten dienen te worden vrijgesproken.

3. Burgerrechtelijke vordering

Gelet op het feit dat de ten laste gelegde feiten waarop de burgerlijke vordering van de burgerlijke partijen gesteund is, niet bewezen zijn en de hieruit voortvloeiende vrijspraak van de beklaagden, dient de burgerlijke vordering als *ongegrond* (vgl. Cass., 20 maart 1973, *Arr. Cass.*, te worden afgewezen. Nu de rechtbank vaststelt dat het misdrijf waarop de tenlastelegging steunt niet bewezen is, betreft het geen beslissing over de bevoegdheid: men kan dezelfde vordering immers niet meer bij de zogenaamd *bevoegde* rechter brengen (Cass., 18 november 1976, *Arr. Cass.*; Cass., 21 september 1990, AR *Arr. Cass.*, 1990-91, nr. R. Declercq, *Beginselen van strafrechtspleging*, Kluwer, 1999, nr. 1883). Het zich *onbevoegd* verklaren door de rechtbank, of het *onontvankelijk* verklaren van de burgerlijke vordering, is derhalve niet aan de orde. In de rechtsleer werd de uitspraak “*zich onbevoegd verklaren*” om bij vrijspraak uitspraak te doen over de burgerlijke vordering, trouwens als ‘niet zo gelukkig’ omschreven, daar ook beslist wordt dat de vordering tot schadeloosstelling zoals zij werd ingesteld op basis van de strafrechtelijke tenlastelegging ongegrond is (R. Verstraeten, *Handboek strafvordering*, Maklu, 2005, nr. 2120, met verwijzing naar: Cass. 25 mei 1973, *Arr. Cass.*,

4. Kosten

De strafvordering werd op initiatief van de burgerlijke partij op gang gebracht. Gezien de burgerlijke partij in het ongelijk wordt gesteld, moet zij tot de kosten van de strafvordering worden veroordeeld (Cass. 26 september 2001, *Pas.* 2001, 1497).

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 2bis en 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 190, 190ter, 191, 194, 195;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

SPREEKT de beklaagden vrij zonder kosten wegens de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging;

VERKLAART de vordering van de burgerlijke partij ongegrond;

VEROORDEELT de burgerlijke partij tot de kosten van de strafvordering, aan de zijde van het Openbaar Ministerie begroot op de som van 119,52 euro.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZEVENENTWINTIG NOVEMBER TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
griffier.